

ÜLDKOHTU MÄÄRUS (neljas koda)

15. detsember 2010*

Kohtuasjades T-219/09 ja T-326/09,

Gabrielle Albertini, elukoht Milano (Itaalia) ja ülejäänud 62 Euroopa Parlamendi praegust või endist liiget, kelle nimed on esitatud lisas, esindajad: advokaadid S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis ja E. Marchal,

hagejad kohtuasjas T-219/09,

ja

Brendan Donnelly, elukoht London (Ühendkuningriik), esindajad: advokaadid S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis ja E. Marchal,

hageja kohtuasjas T-326/09,

versus

Euroopa Parlament, esindajad: H. Krück, A. Pospíšilová Padowska ja G. Corstens, hiljem N. Lorenz, Pospíšilová Padowska ja M. Corstens,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

mille ese on nõue tühistada Euroopa Parlamendi 9. märtsi ja 1. aprilli 2009. aasta otsused, millega muudeti Euroopa Parlamendi liikmete kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja VIII lisas esitatud täiendavat (vabatahtlikku) pensioniskeemi reguleerivaid eeskirju,

ÜLDKOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees I. Pelikánová (ettekandja), kohtunikud K. Jürimäe ja M. van der Woude,

kohtusekretär: E. Coulon,

on andnud järgmise

määruse

Õiguslik raamistik

- ¹ Euroopa Parlamendi juhatus (edaspidi „juhatus”) on Euroopa Parlamendi juhtorgan. Parlamendi kodukorra käesolevas kohtuasjas kohaldatava redaktsiooni artikli 22 „Juhatuse ülesanded” lõike 2 järgi võtab juhatus vastu otsuseid muu hulgas parlamendiliikmeid puudutavates rahalistes, organisatsioonilistes ja haldusküsimustes.

- 2 Sellel alusel võttis juhatus vastu Euroopa Parlamendi liikmete kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja (edaspidi „kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskiri”).
- 3 Juhatus võttis 12. juunil 1990 vastu parlamendiliikmete täiendavat (vabatahtlikku) pensioniskeemi reguleerivad eeskirjad (edaspidi „12. juuni 1990. aasta eeskirjad”), mis on esitatud kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja VII lisas.
- 4 12. juuni 1990. aasta eeskirjade 2009. aasta märtsis kohaldatav redaktsioon oli sätestatud järgmiselt:

„Artikkel 1

1. Kuni parlamendiliikmete ühtse põhimääruse vastuvõtmiseni ning I ja II lisas ette nähtud pensioniõigusi arvesse võtmata on igal Euroopa Parlamendi liikmel, kes on teinud vähemalt kahe aasta jooksul vabatahtlikku pensioniskeemi sissemaksid, õigus pärast oma mandaadi lõppemist saada eluaegset pensioni alates sellele kuule järgneva kuu esimesest päevast, mil ta saab 60. aastaseks.

[...]

Artikkel 2

1. Nimetatud pension moodustab 3,5% kuni 40% Euroopa Ühenduste Kohtu kohtuniku põhipalgast iga mandaadi täitmisega seotud täisaasta eest ja 1/12-ndiku iga järgneva kuu eest.

2. Maksimumpension on 70% (miinimumpension 10,5%) summast, millele vastab 40% Euroopa Ühenduste Kohtu kohtuniku põhipalgast.
3. Pensioni makstakse ja arvutatakse eurodes.

Artikkel 3

Endised või mandaadist loobunud parlamendiliikmed võivad enne 60-aastaseks saamist taotleda, et vanaduspension makstaks neile välja kohe või mis tahes hetkel nende mandaadist loobumise ja 60-aastaseks saamise vahelisel ajal, tingimusel et neil on täitunud 50 eluaastat. Viimasel juhul on pensioni suurus artikli 2 lõike 1 alusel arvutatud summa, mille suhtes kohaldatakse koefitsienti, mis arvutatakse lähtuvalt parlamendiliikme vanusest, kui talle hakatakse pensioni maksma, võttes aluseks järgmise skaala [...].

Artikkel 4 (osa pensioni ühekordse väljamaksena maksmine)

1. Kuni 25% pensioniõigustest, mis on arvutatud artikli 2 lõike 1 alusel, võib vabatahtliku pensioniskeemiga liitunud või selles osalenud parlamendiliikmetele maksta ühekordse väljamaksena.
2. Sellise võimaluse kasutamine tuleb otsustada enne maksete tegemisega alustamist ning seda ei ole võimalik hiljem muuta.

3. Lõikes 1 sätestatud maksimumsuurust arvesse võttes ei mõjuta ega vähenda ühekordse väljamaksena maksmine kindlustatud isiku üleelanud abikaasa või ülalpeetavate laste pensioniõigusi.
4. Ühekordne väljamakse arvutatakse parlamendiliikme vanuse alusel pensioni saamise jõustumise päeval vastavalt järgmisele tabelile [...].
5. Ühekordne väljamakse arvutatakse ja makstakse eurodes. Väljamakse tehakse enne esimest korda pensioni maksmist.

[...]” [mitteametlik tõlge]

- 5 Täiendav pensionifond on loodud Euroopa Parlamendi kvestorite poolt koos mittetulundusühingu „Pensionifond – Euroopa Parlamendi liikmed” (edaspidi „mittetulundusühing”) asutamisega, kes omakorda asutas Luksemburgi õiguse alusel muutuva põhikapitaliga investeerimisühingu (SICAV) nimega „Pensionifond – Euroopa Parlamendi liikmed, muutuva põhikapitaliga investeerimisühing”, mille ülesanne oli investeringute tehniline haldamine.
- 6 Parlamendiliikmete põhimäärus võeti vastu parlamendi 28. septembri 2005. aasta otsusega 2005/684/EÜ, Euratom (millega võetakse vastu Euroopa Parlamendi liikmete põhimäärus) (ELT L 262, lk 1) ning see jõustus parlamendi seitsmenda koosseisu ametiaja esimesel päeval 14. juulil 2009.
- 7 Parlamendiliikmete põhimäärusega kehtestati Euroopa Parlamendi liikmete jaoks lõplik pensioniskeem, mille kohaselt on neil sissemakseid tegemata õigus pärast 63. eluaasta täitumist vanaduspensionile.

- 8 Parlamendiliikmete põhimäärus näeb ette täiendava pensioniskeemi suhtes kohaldatavad üleminekumeetmed. Artikkel 27 sätestab:

„1) Euroopa Parlamendi loodud vabatahtlik pensionifond kehtib pärast käesoleva põhimääruse jõustumist edasi nende parlamendiliikmete või endiste parlamendiliikmete jaoks, kes on kõnealuses fondis juba omandanud õigusi või ooteõigusi.

2) Omandatud õigused ja ooteõigused säilivad täies ulatuses. Parlament võib määrata kindlaks eeldused ja tingimused uute õiguste või ooteõiguste omandamiseks.

3) Parlamendiliikmed, kes saavad palka vastavalt [käesolevale põhimäärusele], ei saa enam omandada uusi õigusi või ooteõigusi vabatahtlikus pensionifondis.

4) Fondi ei saa kasutada parlamendiliikmed, kes valitakse parlamenti esmakordselt pärast käesoleva põhimääruse jõustumist.

[...]”.

- 9 Juhatus võttis 19. mai ja 9. juuli 2008. aasta otsustega vastu Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmed (ELT 2009, C 159, lk 1; edaspidi „rakendusmeetmed”). Artikli 73 kohaselt jõustuvad rakendusmeetmed parlamendiliikmete põhimääruse jõustumise päeval ehk 14. juulil 2009.

10 Rakendusmeetmete artikkel 74 sätestab, et Euroopa Parlamendi liikmete kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskiri tunnistatakse kehtetuks parlamendiliikmete põhimääruse jõustumise päeval, kui IV jaotise üleminekusätetes ei ole sätestatud teisiti.

11 Rakendusmeetmete artikkel 76 „Täiendav pension” sätestab:

„1. Parlamendiliikmete kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja VII lisa alusel määratud täiendava (vabatahtliku) vanaduspensioni maksmist jätkatakse nimetatud lisa alusel isikutele, kellele maksti seda enne põhimääruse jõustumise kuupäeva.

2. Enne põhimääruse jõustumise kuupäeva eelnimetatud VII lisa alusel omandatud pensioniõigused säilivad vastavalt nimetatud lisa sätestatud tingimustele.

3. Pärast põhimääruse jõustumise kuupäeva võivad vastavalt eelnimetatud VII lisale uusi õigusi omandada 2009. aastal valitud parlamendiliikmed:

- a) kes olid parlamendiliikmed mõnel varasemal ametiajal ja
- b) kes on juba omandanud või omandamas õigusi täiendava pensioniskeemi alusel ning
- c) kelle suhtes on nende valimisriik vastu võtnud erandkorra kooskõlas põhimääruse artikliga 29 või kes vastavalt põhimääruse artiklile 25 on ise otsustanud siseriikliku skeemi kasuks ja

- d) kellel ei ole Euroopa Parlamendi liikme mandaadi täitmise alusel õigust riiklikule või Euroopa pensionile.

4. Parlamendiliikme sissemaksed täiendavatesse pensionifondidesse tehakse nende isiklikest vahenditest.”

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

- ¹² Olles kindlaks teinud, et täiendava pensionifondi rahaline olukord on halvenenud, otsustas juhatus 9. märtsil 2009 (edaspidi „9. märtsi 2009. aasta otsus”):
- „moodustada töögrupi [...] kes kohtub pensionifondi haldusnõukogu liikmetega, et olukorda hinnata;
 - [...] ettevaatusabinõuna viivitamata peatada võimaluse kohaldada parlamendiliikmete kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja VII lisa artikleid 3 ja 4;
 - [...] juhatus vaatab need ettevaatusabinõud töögrupi tuvastatud asjaolusid ning arutelude tulemusi ja tehtud järeldusi arvestades järgmisel koosolekul uuesti läbi.”

13 1. aprillil 2009 otsustas juhatus 12. juuni 1990. aasta eeskirju muuta (edaspidi „1. aprilli 2009. aasta otsus”). Muudatused puudutavad muu hulgas järgmisi meetmeid:

- parlamendi seitsmenda koosseisu ametiaja esimesest päevast alates – s.o 14. juulist 2009 – tõstetakse vanaduspensioniiiga 60. eluaastalt 63. eluaastale (12. juuni 1990. aasta eeskirjade artikkel 1);
- tunnistatakse kehtetuks võimalus maksta üks osa pensioniõigusi ühekordse väljamaksena ja see jõustub viivitamata (12. juuni 1990. aasta eeskirjade artikkel 3);
- tunnistatakse kehtetuks võimalus jääda alates 50. eluaastast ennetähtaegsele pensionile ja see jõustub viivitamata (12. juuni 1990. aasta eeskirjade artikkel 4).

Menetlus ja poolte nõuded

14 Täiendava pensioniskeemiga liitunud 65 Euroopa Parlamendi liiget ja mittetulundusühing esitasid kohtuasjas T-219/09 hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 19. mail 2009.

15 Kohtuasjas T-326/09 esitatud hagiavaldus saabus Üldkohtu kantseleisse 10. augustil 2009.

- 16 Parlament esitas vastavalt kodukorra artikli 114 lõikele 1 Üldkohtu kantseleisse ühes kohtuasjas 11. septembril 2009 ja teises kohtuasjas 16. novembril 2009 saabunud eraldi menetlusedokumentidega vastuvõetamatuse vastuväited.
- 17 Hagejad kohtuasjas T-219/09 esitasid vastuvõetamatuse vastuväite kohta oma märkused 30. oktoobril 2009. Seepeale teatasid hagejad Balfe ja Colom I Naval ning mittetulundusühing, et nad loobuvad hagist. Lisaks palusid hagejad kohtuasjas T-219/09 liita nimetatud kohtuasi kohtuasjaga T-326/09 ja kohtuasjaga T-439/09: John Robert Purvis *vs.* parlament.
- 18 Parlament esitas kohtuasjas T-219/09 hagist osalise loobumise ja kohtuasjade liitmise taotluse kohta oma märkused 19. novembril 2009. Hagejad kohtuasjades T-326/09 ja T-439/09 ei esitanud kohtuasjade liitmise taotluse kohta märkusi.
- 19 Üldkohtu teise koja esimehe 18. detsembri 2009. aasta määrusega kohtuasjas T-219/09: Balfe jt *vs.* parlament (kohtulahendite kogumikus ei avaldata) kustutati Richard Balfe, Joan Colom I Naval ja mittetulundusühing selles kohtuasjas hagejate hulgast.
- 20 Hageja kohtuasjas T-326/09 esitas vastuvõetamatuse vastuväite kohta oma märkused 7. jaanuaril 2010.
- 21 Üldkohtu teise koja esimees otsustas pärast poolte ärakuulamist 18. märtsi 2010. aasta määrusega peatada käesolevates kohtuasjades menetluse kuni lahendi tegemiseni vastuvõetavuse kohta kohtuasjas T-532/08: Norilsk Nickel Harjavalta ja Umicore *vs.* komisjon, ning kohtuasjas T-539/08: Etimine ja Etiproducts *vs.* komisjon.

²² Pärast sellesisulise lahendi tegemist 7. septembri 2010. aasta määrusega kohtuasjas T-532/08: Norilsk Nickel Harjavalta ja Umicore vs. komisjon (EKL 2010, lk II-3959), ning kohtuasjas T-539/08: Etimine ja Etiproduits vs. komisjon (EKL 2010, lk II-4017) paluti pooltel esitada oma seisukoht, millised tagajärjed võivad sel lahendil olla käesoleva kohtuasja suhtes. Parlament ja hagejad esitasid oma märkused vastavalt 8. ja 10. novembril 2010.

²³ Hagejad paluvad Üldkohtul:

- tühistada parlamendi juhatuse 9. märtsi ja 1. aprilli 2009. aasta otsused;
- mõista kohtukulud välja parlamendilt.

²⁴ Parlament palub vastuvõetamatuse vastuväites Üldkohtul:

- jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;
- mõista kohtukulud välja hagejatelt.

²⁵ Vastuvõetamatuse vastuväite kohta esitatud märkustes paluvad hagejad Üldkohtul:

- rahuldada kohtuasjas T-219/09 Richard Balfe, Joan Colom I Navali ja mittetulundusühingu hagist loobumine;
- rahuldada mõlemas kohtuasjas nende hagides esitatud nõuded.

Õiguslik käsitus

- 26 Kohtuasjas T-219/09 hagejate esitatud nõude kohta see kohtuasi ja kohtuasi T-326/09 liita leiab Üldkohus, et käesoleva kohtumääruse tegemiseks mõlemas kohtuasjas on tõstatatud samasugused vastuvõetamatuse küsimused.
- 27 Kodukorra artikli 114 lõike 1 kohaselt võib Üldkohus poole taotlusel teha otsuse vastuvõetamatuse kohta ilma kohtuasja sisu arutamata. Vastavalt sama artikli lõikele 3 on taotluse edasine menetlus suuline, kui Üldkohus ei otsusta teisiti. Käesoleva kohtuasja puhul leiab Üldkohus, et antud kohtuasjas on toimikus sisalduvad materjalid asja piisavalt selgitanud ning suulist menetlust ei ole vaja avada.

Hagide ese

- 28 Kohtuasjas T-219/09 hagejate esitatud nõude kohta rahuldada Richard Balfe, Joan Colom I Navali ja mittetulundusühingu hagist loobumine leiab Üldkohus, et see on kohtumäärusega Balfe jt vs. parlament (eespool punkt 19) juba rahuldatud, mistõttu on see nõue ainetu.
- 29 Mis puudutab veel tühistamisnõuete eset, siis oli 9. märtsi 2009. aasta otsus, nii nagu parlament väitis, ilma et hagejad oleksid sellele vastu vaeelnud, kõigest ajutine otsus, millega peatati võimalus kohaldada 12. juuni 1990. aasta eeskirjade artikleid 3 ja 4, kuid jättes nende sisu siiski muutmata. Üldkohus leiab, et kuna 1. aprilli 2009. aasta otsusega need artiklid hiljem viivitamata kehtetuks tunnistati, kaotas 9. märtsi

2009. aasta otsus eseme äralangemise tõttu oma kehtivuse, mistõttu ei saa see olla tühistamisinõude esemeks.

- ³⁰ Seega tuleb hagiavaldused nende vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätta, kuna need on esitatud 9. märtsi 2009. aasta otsuse peale. Seetõttu peetakse mõiste „vaidlustatud akt” all edaspidi silmas üksnes 1. aprilli 2009. aasta otsust.

Vastuvõetamatuse vastuväide

- ³¹ Parlament esitab kolm asja läbivaatamist takistavat asjaolu. Kohtuasjas T-219/09 väidab ta, et mittetulundusühingul puudub põhjendatud huvi ning et 9. märtsi ja 1. aprilli 2009. aasta otsused ei puuduta hagejaid Richard Balfet ja Joan Colom I Navali. Peale selle leiab ta, et mõlemas kohtuasjas on hagid vastuvõetamatud, kuna need ei puuduta hagejaid isiklikult.
- ³² Pärast seda, kui hagejad Richard Balfe ja Joan Colom I Naval ning mittetulundusühing on hagist loobunud, tuleb läbi vaadata vaid kolmas asja läbivaatamist takistav asjaolu, mis on esitatud hagejate isikliku puutumuse puudumise kohta.

Poolte argumendid

- ³³ Parlament väidab sisuliselt seda, et 1. aprilli 2009. aasta otsus on regulatiivset laadi ning et see ei puuduta hagejaid isiklikult.
- ³⁴ Parlament väidab, et hagejad ei ole 1. aprilli 2009. aasta otsuse adressaadid. Järelikult peavad nad selleks, et nende hagid saaks vastuvõetavaks tunnistada, tingimata tõendama, et kõnealune akt puudutab neid otseselt ja isiklikult ning need tingimused peavad esinema kumulatiivselt. Parlament leiab, et hagejate puhul ei saa asuda seisukohale, et 1. aprilli 2009. aasta otsus puudutab neid isiklikult.
- ³⁵ Hagejad väidavad, et 9. märtsi ja 1. aprilli 2009. aasta otsuste regulatiivsest laadist hoolimata puudutavad nimetatud otsused neid otseselt ja isiklikult, sest neid on kõnealuste otsuste vastuvõtmisest alates võimalik piisavalt tuvastada. Hagejad märgivad lisaks, et peasekretäri 1. aprilli 2009. aasta kirjast juhatuse liikmetele ilmneb, et juhatuse võttis need otsused vastu hagejate erilist olukorda arvestades. Seega peeti silmas konkreetseid adressaate, kes olid täiendava pensioni suhtes omandatud ja tulevikus tekkivate õigustega seoses oma erilise olukorra tõttu teistest eristatavad.

36 Hagejad leiavad, et nad ei saa tugineda võimalusele 12. juuni 1990. aasta eeskirjade, mida on 1. aprilli 2009. aasta otsusega muudetud ja mis on neile adresseeritud, tulevase rakendusakte vaidlustada.

37 Sellega seoses viitavad nad esiteks tõhusale ühenduste kohtusse pöördumise põhimõttele. Nende hinnangul tuleb parlamendi tulevase rakendusakte – mille sisu on lükata tagasi täiendava pensioni saamise taotlused näiteks juhul, kui taotleja ei ole veel saanud 63-aastaseks – pidada 9. märtsi ja 1. aprilli 2009. aasta otsuste suhtes pelgalt kinnitavateks aktideks. Ühelt poolt tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et kaebust ei saa esitada sellise kinnitava akti tühistamiseks, milles vaid korratakse lõplikult jõustunud varasema akti sätteid või milles vaid täpsustatakse sellise akti loogilist tagajärge, ilma et sellega lisataks mingit uut asjaolu. Teisalt juhul, kui 9. märtsi ja 1. aprilli 2009. aasta otsuste rakendusotsuseid ei ole võimalik käsitleda kinnitavate otsustena, tuleneb kohtupraktikast, et kui nende otsuste peale hagi esitamise õigus puudub, on samuti vastuvõetamatu nende suhtes esitatud vastuvõetamatuse vastuväide, mis on esitatud rakendusotsuste peale esitatud tühistamishagi raames. Järelikult kui vastuvõetamatuse vastuväide rahuldataks, ei pruugi hagejatel olla ühtegi konkreetset ja tõhusat võimalust oma õiguste kaitsmiseks ühenduste kohtus.

38 Teiseks viitavad hagejad korra kohase õigusmõistmise, menetlusökonoomia ja menetlusõiguste heauskse kasutamise põhimõtetele. Nende arvates oleks korra kohase õigusmõistmise ja menetlusökonoomia põhimõtetega vastuolus see, kui kõik parlamendiliikmed oleksid kohustatud algatama enda osas iga sellise üksikotsuse suhtes tühistamismenetluse, mille parlament on 9. märtsi ja 1. aprilli 2009. aasta otsuste alusel teinud. Pealegi tähendaks hagejatele sellise kohustuse panemine ühtlasi õiguskindluse põhimõtte ja menetluse mõistliku aja põhimõtte rikkumist. Kolmandaks oleks käesolevate hagide vastuvõetamatuks tunnistamine vastuolus menetlusõiguste heauskse kasutamise põhimõttega, kuna seeläbi oleks parlamendil võimalus mitte

järgida juhatus 17. juunil 2009 võetud kohustust, mille kohaselt kohaldatakse käesolevates kohtuasjades tehtavat otsust kõikidele täiendava pensionifondi liikmetele.

Üldkohtu hinnang

- ³⁹ Mis puudutab kõigepealt küsimust, kas käesoleva hagi vastuvõetavust tuleb kontrollida EÜ artiklist 230 või ELTL artiklist 263 lähtudes, tuleb meenutada, et hagi vastuvõetavuse küsimus lahendatakse hagi esitamise päeval kehtinud normide alusel ning et hagi vastuvõetavuse tingimusi hinnatakse hagi esitamise ajal, st hagiavalduse esitamise ajal. Järelikult tuleb enne ELTL-i jõustumise kuupäeva, s.o enne 1. detsembrit 2009 esitatud hagi vastuvõetavust hinnata EÜ artikli 230 alusel (eespool viidatud kohtumäärus *Norilsk Nickel Harjavalta ja Umicore vs. komisjon*, ning kohtumäärus *Etimine ja Etiproducts vs. komisjon*, punktid 70 ja 72 ning seal viidatud kohtupraktika).
- ⁴⁰ Kuna käesoleval juhul esitati hagid vastavalt 19. mail ja 10. augustil 2009, tuleb nende vastuvõetavust hinnata järelikult EÜ artikli 230 alusel.
- ⁴¹ EÜ artikli 230 neljanda lõigu kohaselt võib iga füüsiline või juriidiline isik alata menetluse temale adresseeritud otsuse vastu ja sellise otsuse vastu, mis teda otseselt ja isiklikult puudutab, kuigi vormiliselt on see teisele isikule adresseeritud määrus või otsus.
- ⁴² Käesoleval juhul ei ole poolte vahel vaidlust selle üle, et kuigi vaidlustatud akt on pealkirjastatud kui „otsus”, on see üldkohaldatav ja järelikult regulatiivset laadi, kuna seda kohaldatakse parlamendiliikmetele üldiselt või neile, kes võivad vabatahtliku pensionifondiga liituda. Üldkohus ühineb selle arvamusega ja tuletab siinkohal meelde,

et kui on võimalik enam-vähem täpselt määratleda nende isikute arv ja nimed, kellele akti antud ajahetkel kohaldatakse, ei ole see piisav selle akti reguleeriva laadi vaidlustamiseks, kui on selge, et seda kohaldatakse selle aktiga määratletud ja selle eesmärgiga seotud objektiivse õigusliku või faktilise olukorra alusel (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu 18. mai 1994. aasta otsus kohtuasjas C-309/89: *Codorniu vs. nõukogu*, EKL 1994, lk I-1853, punkt 18). Järelikult, isegi kui leiaks tunnistamist asjaolu, et nende parlamendiliikmete arv ja nimed, keda vaidlustatud akt puudutab, on võimalik selle akti vastuvõtmise ajal kindlaks määrata, ei takista see asjaomast akti üldaktiks kvalifitseerida. Nagu parlament on õigesti väitnud, puudutab vaidlustatud akt hagejaid vaid seetõttu, et nad on täiendava pensionifondiga liitunud, s.o objektiivses õiguslikus olukorras, mis on määratletud akti eesmärgiga, milleks on muuta 12. juuni 1990. aasta eeskirju.

⁴³ Samas ei välista vaidlustatud akti üldkohaldatavus siiski seda, et see akt võib teatud füüsilisi ja juriidilisi isikuid EÜ artikli 230 neljanda lõigu mõttes otseselt ja isiklikult puudutada (vt eelkõige Euroopa Kohtu 16. mai 1991. aasta otsus kohtuasjas C-358/89: *Extramet Industrie vs. nõukogu*, EKL 1991, lk I-2501, punkt 13; eespool punktis 42 viidatud kohtuotsus *Codorniu vs. nõukogu*, punkt 19; 22. novembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-451/98: *Antillean Rice Mills vs. nõukogu*, EKL 2001, lk I-8949, punkt 46; 22. juuni 2006. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-182/03 ja C-217/03: *Belgia ja Forum 187 vs. komisjon*, EKL 2006, lk I-5479, punkt 58, ning Üldkohtu 6. detsembri 2001. aasta otsus kohtuasjas T-43/98: *Emesa Sugar vs. nõukogu*, EKL 2001, lk II-3519, punkt 47).

⁴⁴ Käesoleval juhul tuleb märkida, et vaidlustatud akt puudutab hagejaid otseselt, kuna see ei jäta akti kohaldavale parlamendi administratsioonile mingit kaalutlusruumi (vt analoogia alusel eespool punktis 43 viidatud kohtuotsus *Emesa Sugar vs. nõukogu*, punkt 48).

⁴⁵ Mis puutub küsimusse, kas vaidlustatud akt puudutab hagejaid isiklikult, siis tuleb meelde tuletada, et üldkohaldatav akt puudutab füüsilist või juriidilist isikut isiklikult

üksnes siis, kui see akt mõjutab sellist isikut mingi talle omase tunnuse või teda iseloomustava faktilise olukorra tõttu, mis teda kõigist teistest isikutest eristab (vt Euroopa Kohtu 15. juuli 1963. aasta otsus kohtuasjas 25/62: *Plaumann vs. komisjon*, EKL 1963, lk 197, 223; Üldkohtu 30. septembri 1997. aasta määrus kohtuasjas T-122/96: *Federolio vs. komisjon*, EKL 1997, lk II-1559, punkt 59, ja 29. aprilli 1999. aasta määrus kohtuasjas T-120/98: *Alce vs. komisjon*, EKL 1999, lk II-1395, punkt 19).

46 Siinjuures asjaolu, et vaidlustatud akt riivab õigusi, mida hagejad võivad täiendava pensionifondiga liitumise alusel tulevikus kasutada, ei saa neid EÜ artikli 230 neljanda lõigu mõttes individualiseerida kõigist teistest isikutest, kuna nad on objektiivselt määratletud olukorras, mis sarnaneb kõigi teiste nimetatud pensionifondiga liitunud parlamendiliikmete olukorraga (vt analoogia alusel eespool punktis 45 viidatud kohtumäärus *Federolio vs. komisjon*, punkt 67, ja eespool punktis 43 viidatud kohtuotsus *Emesa Sugar vs. nõukogu*, punkt 50). Neil asjaoludel ei ole hagejad tõendanud, et neile on tekitatud erilist kahju, mis neid teistest täiendava pensionifondiga liitunud parlamendiliikmetest individualiseerib.

47 Hagejad väidavad siiski, et juhatus oli enne vaidlustatud akti vastuvõtmist nende erilise olukorra arvesse võtnud.

48 Sellega seoses tuleb meenutada, et isikuid võib individualiseerida asjaolu, et ühenduse institutsioon on erisätete põhjal kohustatud arvestama teatud isikute olukorrale avalduvaid tagajärgi, mis tulenevad aktist, mille ta kavatseb vastu võtta (Euroopa Kohtu 17. jaanuari 1985. aasta otsus kohtuasjas 11/82: *Piraiki-Patraiki jt vs. komisjon*, EKL 1985, lk 207, punktid 28–31, ja 26. juuni 1990. aasta otsus kohtuasjas C-152/88: *Sofrimport vs. komisjon*, EKL 1990, lk I-2477, punktid 11–13).

49 Siiski tuleb märkida, et vaidlustatud akti vastuvõtmise ajal ei pannud ükski ühenduse õigusnorm juhatusele kohustust arvestada hagejate erilise olukorraga. Peale selle ei nähtu hagejate poolt kõnealuse argumendi põhjenduseks tsiteeritud vaidlustatud akti lõikudest selgelt, et juhatuse oleks kas või ühe hageja erilise olukorra arvesse võtnud, vaid nendes viidatakse parlamendiliikmetele, keda otsus puudutab, vastupidi sellises üldises sõnastuses nagu „vähesed parlamendiliikmed [kes] saavad jätkata uute õiguste omandamiseks fondi sissemaksete tegemist”, „vabatahtlikku pensionifondi sissemakseid teinud isikud” või siis „asjassepuutuvad liikmed”.

50 Järelikult tuleb see hagejate argument tagasi lükata.

51 Eltoodust tuleneb, et vaidlustatud akt ei puuduta hagejaid isiklikult EÜ artikli 230 neljanda lõigu mõttes.

52 Seda järeldust ei kummuta hagejate ülejäänud argumendid. Esiteks piisab tõhusa ühenduste kohtusse pöördumise põhimõtte osas sellest, kui meenutada, nagu parlament on seda õigesti teinud, et asutamislepinguga kehtestatud seaduslikkuse kontrolli süsteemi alusel saab füüsiline või juriidiline isik esitada määruse peale hagi vaid siis, kui see puudutab teda mitte ainult otseselt, vaid ka isiklikult. Kuigi seda viimast tingimust tuleb tõepoolest tõlgendada tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttest lähtudes, võttes arvesse erinevaid asjaolusid, mis võivad hagejat individualiseerida (vt näiteks 2. veebruari 1988. aasta otsus liidetud kohtuasjades 67/85, 68/85 ja 70/85: Van der Kooy *vs.* komisjon, EKL 1988, lk 219, punkt 14; eespool punktis 43 viidatud kohtuotsus Extramet Industrie *vs.* nõukogu, punkt 13, ja eespool punktis 43 viidatud kohtuotsus Codorniu *vs.* nõukogu, punkt 19), ei saaks sellise tõlgenduse lõpptulemusena kõrvale heita asjassepuutuvat tingimust, mis on asutamislepingus sõnaselgelt ette

nähtud, ilma et ületataks asutamislepinguga ühenduste kohtule omistatud pädevuse piire (Euroopa Kohtu 25. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-50/00 P: Unión de Pequeños Agricultores vs. nõukogu, EKL 2002, lk I-6677, punkt 44).

53 Seega, isegi kui oletada, et hageid, mis hagejad võivad tulevikus esitada üksikotsuste peale, millega taotlused 60. eluaastast täiendava pensioni saamiseks vaidlustatud akti alusel rahuldamata jäeti, tunnistatakse vastuvõetamatuks, ei saa selle tagajärg olla käesolevate hagide vastuvõetavaks tunnistamine, mis oleks EÜ artikli 230 neljanda lõiguga vastuolus.

54 Teiseks, samamoodi ei saa eespool punktis 52 meenutatud väljakujunenud kohtupraktikas välja toodud põhimõtete kohaselt hagejate viidatud korrakohase õigusmõistmise ja menetlusökoonoomia põhimõtete kohaldamine õigustada niisuguse hagi vastuvõetavaks tunnistamist, mis ei vasta muu hulgas EÜ artikli 230 neljandas lõigus ette nähtud vastuvõetavuse tingimustele, sest vastasel juhul ületataks asutamislepinguga liidu kohtutele antud volitusi. Kumbki neist põhimõtetest ei saa olla aluseks sellele, et asutamislepinguga ette nähtud asjaomaste kohtute volituste jaotuse suhtes erandit kohaldada.

55 Mis puudutab kolmandaks õiguskindluse põhimõtet ja menetluse mõistliku aja põhimõtet, väidavad hagejad vaid seda, et kui neist igauks on ennast puudutavas osas kohustatud algatama 1. aprilli 2009. aasta otsuse tulevaste rakendusaktide tühistamismenetluse, tähendaks see nende jaoks ebakindlat olukorda. Sellega seoses piisab, kui märkida, et ebakindlus kohtuasja lõpptulemuse suhtes ei saa tegelikult olla käsitatav õiguskindluse põhimõtte rikkumisena. Samuti ei nähtu hagejate esitatud argumentidest,

kuidas saab menetluse mõistliku aja põhimõtet riivata asjaolu, et hagejatel tuleb vaidlustada mitte 1. aprilli 2009. aasta otsus ise vahetult, vaid selle rakendusaktid. Menetlusaja mõistlikkust saab loogiliselt hinnata alles menetluse lõppedes.

- ⁵⁶ Lõpetuseks, mis puudutab neljandaks hagejate välja pakutud „menetlusõiguste heauskse kasutamise põhimõtet” ning kui sarnaselt hagejatele oletada, et juhatuse 17. juuni 2009. aasta otsus, mille kohaselt kohaldatakse kohtuasjas T-219/09 tehtavat kohtuotsust kõigile vabatahtliku pensionifondi liikmetele, näitab parlamendi tahet lahendada sisulised küsimused käesolevas menetluses, ei ole kostja sellekohane tahe käesolevate hagide vastuvõetavuse hindamisel Üldkohtule siduv. Siinjuures tuleb meenutada, et hagi vastuvõetavuse tingimused, mis on EÜ artiklis 230 kindlaks määratud, põhinevad avalikul huvil (Euroopa Kohtu 24. märtsi 1993. aasta otsus kohtuasjas C-313/90: CIRFS jt vs. komisjon, EKL 1993, lk I-1125, punktid 19–23; Üldkohtu 24. oktoobri 1997. aasta otsus kohtuasjas T-239/94: EISA vs. komisjon, EKL 1997, lk II-1839, punktid 26 ja 27; Üldkohtu 13. aprilli 2000. aasta määrus kohtuasjas T-263/97: GAL Penisola Sorrentina vs. komisjon, EKL 2000, lk II-2041, punkt 37), mistõttu ei või pooled nende üle otsustada.

- ⁵⁷ Seega tuleb hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätta.

Kohtukulud

- ⁵⁸ Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hagejate kahjuks, mõistetakse kohtukulud vastavalt parlamendi nõudele välja hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda)

määrab:

- 1. Liita kohtuasjad T-219/09 ja T-326/09 kohtumääruse tegemiseks.**
- 2. Jätta hagid vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.**
- 3. Mõista Euroopa Parlamendi kohtukulud välja Gabrielle Albertinilt, ülejäänud 62-lt hagejalt, kelle nimed on esitatud lisas, ja Brendan Donnellylt ning jätta nende kohtukulud nende endi kanda.**

15. detsembril 2010 Luxembourgis.

Kohtusekretär
E. Coulon I.

Koja esimees
Pelikánová

LISA

Javier Areitio Toledo, elukoht Madrid (Hispaania),

Robert Atkins, elukoht Garstang (Ühendkuningriik),

Angelika Beer, elukoht Großkummerfeld (Saksamaa),

Georges Berthu, elukoht Longré (Prantsusmaa),

Guy Bono, elukoht Saint-Martin-de-Crau (Prantsusmaa),

Herbert Bosch, elukoht Bregence (Austria),

David Bowe, elukoht Leeds (Ühendkuningriik),

Marie-Arlette Carlotti, elukoht Marseille (Prantsusmaa),

Ozan Ceyhun, elukoht Rüsselsheim (Saksamaa),

Giles Bryan Chichester, elukoht Ottery St Mary (Ühendkuningriik),

Brigitte Douay, elukoht Pariis (Prantsusmaa),

Avril Doyle, elukoht Wexford (Iirimaa),

Michl Ebner, elukoht Bozen (Itaalia),

Juan Manuel Fabra Valles, elukoht Madrid,

Elisa Maria Ferreira, elukoht Porto (Portugal),

James Glyn Ford, elukoht Newnham on Severn (Ühendkuningriik),

Riccardo Garosci, elukoht Milano (Itaalia),

Bruno Gollnisch, elukoht Limonest (Prantsusmaa),

Ana Maria Rosa Martins Gomes, elukoht Colares-Sintra (Portugal),

Vasco Graça Moura, elukoht Benfica do Ribatejo (Portugal),

Françoise Grossetête, elukoht Saint-Étienne (Prantsusmaa),

Catherine Guy-Quint, elukoht Cournon d'Auvergne (Prantsusmaa),

Roger Helmer, elukoht Lutterworth (Ühendkuningriik),

William Richard Inglewood, elukoht Penrith (Ühendkuningriik),

Caroline Jackson, elukoht Abingdon (Ühendkuningriik),

Milos Koterec, elukoht Bratislava (Slovakkia),

Urszula Krupa, elukoht Lodz (Poola),

Stefan Kuc, elukoht Varssavi (Poola),

Zbigniew Kuźmiuk, elukoht Radom (Poola),

Carl Lang, elukoht Boulogne-Billancourt (Prantsusmaa),

Henrik Lax, elukoht Helsingi (Soome),

Patrick Louis, elukoht Lyon (Prantsusmaa),

Minerva-Welpomen Malliori, elukoht Ateena (Kreeka),

Sergio Marques, elukoht Funchal (Portugal),

Graham Christopher Spencer Mather, elukoht London (Ühendkuningriik),

Véronique Mathieu, elukoht Val d'Ajol (Prantsusmaa),

Marianne Mikko, elukoht Tallinn (Eesti),

William Miller, elukoht Glasgow (Ühendkuningriik),

Elizabeth Montfort, elukoht Riom (Prantsusmaa),

Ashley Mote, elukoht Binsted (Ühendkuningriik),

Christine Margaret Oddy, elukoht Coventry (Ühendkuningriik),

Reino Paasilinna, elukoht Helsingi,

Bogdan Pęk, elukoht Kraków (Poola),

José Javier Pomés Ruiz, elukoht Pamplune (Hispaania),

John Robert Purvis, elukoht Fife (Ühendkuningriik),

Luis Queiro, elukoht Lissabon (Portugal),

José Ribeiro E. Castro, elukoht Lissabon,

Pierre Schapira, elukoht Pariis,

Pál Schmitt, elukoht Budapest (Ungari),

José Albino Silva Peneda, elukoht Maia (Portugal),

Grażyna Staniszevska, elukoht Bielsko-Biala (Poola),

Robert Sturdy, elukoht Wetherby (Ühendkuningriik),

Margie Sudre, elukoht La Possession (Prantsusmaa),

Robin Teverson, elukoht Tregony (Ühendkuningriik),

Nicole Thomas-Mauro, elukoht Épernay (Prantsusmaa),

Gary Titley, elukoht Bolton (Ühendkuningriik),

Witold Tomczak, elukoht Kepno (Poola),

Maartje van Putten, elukoht Amsterdam (Madalmaad),

Vincenzo Viola, elukoht Palermo (Itaalia),

Mark Watts, elukoht Ashford (Ühendkuningriik),

Thomas Wise, elukoht Linslade (Ühendkuningriik),

Bernard Wojciechowski, elukoht Varssavi.